

EZGİN KILIÇ

*Yalnızlığımdan
Sev Beni*

DESTEK YAYINLARI: 652
EDEBİYAT: 258

EZGİN KILIÇ / YALNIZLIĞIMDAN SEV BENİ

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumaloğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Editör: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: İlnur Muştur
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Mart 2016 (5.000 Adet)
6.-8.Baskı: Nisan 2016
9.-10.Baskı: Haziran 2016
11.-12.Baskı: Ağustos 2016
13. Baskı: Ekim 2016
14. Baskı: Kasım 2016
15.-16.Baskı: Aralık 2016
17.-18.Baskı: Ocak 2017
19.-20.Baskı: Mart 2017
21.-22.Baskı: Eylül 2017
23.-24.Baskı: Aralık 2017
25. Baskı: Aralık 2018
26. Baskı: Mart 2019
27. Baskı: Haziran 2019
28. Baskı: Eylül 2019
29. Baskı: Şubat 2020
30. Baskı: Ekim 2020
31. Baskı: Şubat 2021
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-087-3

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42 – Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkani.com – info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi – twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari

Deniz Ofset – Çetin Koçak
Sertifika No. 48625
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

EZGİN KILIÇ

Yalnızlığımdan Sev Beni

*En çok "Seni seviyorum..." diyenler,
"Bitti!" bile demeden gittiler...*

Şu an bu kitabı avuçlarında tutuyor ve okumayı planlıyorsan yolculuğa hazır ol.

Kendine rahat bir yer bul, yanına bir de çay al ya da kahve... Hangisini seversen işte... Ama mutlaka birkaç peçete olsun ulaşabileceğin bir yerde.

Bilirsin, bizi ağlatacak şeylerle karşılaşmamız an meselesidir...

Birazdan kendi hayatına dair bir şeylerle karşılaşacaksın.

Muhtemelen hüzünleneceksin yer yer...

Bu seni asla üzmesin dostum. Aksine daha da güçleneceksin kendi içinle yüzleştikçe. Hayatındaki insana daha sıkı sarılacaksın, daha çok seveceksin...

Kaybettiklerine daha çabuk alışacaksın, sahip olduklarının kıymetini daha çok bileceksin.

Ama en önemlisi dostum:

Sen çok değerlisin.

Her ne kadar bazen yalnız olduğunu düşünsen de asla yalnız olmadığını göreceksin...

Şimdi elini göğsüne götür ve kalbini dinle.

Görüşmek üzere demiyorum dostum, alışmak ve hissetmek üzere...

Bu senin hikâyen...

*İnsan bir şeylerin eksikliğine tabii ki alışıyor.
Ama hiçbir alışkanlık unutturmaya yetmiyor...*

Herkes kaybeder birilerini. Bazıları kaybetmek için elinden geleni yapar, bazıları da kaybetmemek için tüm gücüyle direnir...

Ben kaybetmemek için çok direndim, hiçbir işe yaramadı...

Birini sevmek başka şey, birini kalbin gibi hissetmek bambaşka bir şey... Yalnızca seversen yokluğuna kolay alışsın. Ama birini kalbin gibi hissedersen onsuz asla mutlu olamazsın...

Ben de birini sevdim. Hem de onu kalbimmiş gibi hissederek sevdim. Ama ne var ki bahtında yazılı olandan farklı bir hayat yaşamıyorsun. Bazı şeyleri bir şekilde erteliyorsun ama sonucu ne yaparsan yap değiştiremiyorsun. Kaderinde ne varsa onu yaşıyorsun yalnızca. Ben hayatımın çok uzun bir zamanını asla kaderimde olmayacak birini sevmekle harcadım. Birlikte geçirdiğimiz güzel günler

kâr kaldı bir tek yanıma. Beni sevdiği, bana sarıldığı, bana gülümsediği güzel günler...

Sonra onu sonsuza dek kaybettim...

Onu kaybettiğim ilk günün gecesi sabaha kadar uyumadım. Daha önce de birçok konuda tartıştık, anlaşamadık. Kavga edip birbirimizi kırdığımız, küstüğümüz zamanlar yine olmuştu. Kavga edince barışmak kolaydır. Seven insan kıyamaz sevdiğine, uzun süre sürmez dargınlığı. Hatanı kabul edersin geçer, özür dilersin geçer, sarılırsın öpersin yine geçer... Ama son konuştuğumuz gün hepsinden çok daha başkaydı. Çünkü biz bu defa kavga etmemiştik. Ve bir ilişkinin gidişatı kavgasız ve sakince konuşuluyorsa ciddi sorunlar var demektir. Belki de birbirimizin hayatında olduğumuz sürece yaptığımız en sakın, en ciddi konuşmamız da buydu. Zaten son konuşmamız oldu...

İşte o günün gecesiydi, uyumadım...

Daha akşamdan içime oturdu acısı. Defalarca kendimi sorguladım her konuda. Acaba kırdım mı, üzdüm mü, farkında olmadan bir şey mi yaptım diye... Ama kendimi yargılayacak hiçbir şey bulamadım. Böyle durumlarda insan kendinde bir hata bulamayınca çok daha fazla üzüyor. Çünkü kendinde bir kusur bulamayan insan bunu hiç hak etmediğini düşünüyor.

Böyle hissetmek terk edilmekten daha çok dokunuyor...

O günden sonra aynı duyguyu, aynı geceyi, aynı yalnızlığı defalarca hissettim. Üstesinden gelmek kolay değil, aslında bu mümkün de değil.

Kaç milyon kere onu aramak isteyip arayamadım bilmiyorum. Bir yerlerde karşısına çıkıp konuşmayı istediğim dakikaların haddi hesabı yok. Belki bir şeyleri düzelttebilirim umudu hiç sönmedi içimde. Ancak zamanla mantıklı düşünmeye başlayınca daha farklı görüyor insan olup biteni. Onca zaman geçti bir kere aramadı, merak etmedi... Benim hissettiğim şeyleri belki o da hissediyordur diye kandırmaya çalıştım bazı zamanlar kendimi. Ama öyle de değildi... Çünkü onun hayatında her şey bir süre sonra rahatça değışti. Kalbi, sevgisi, sevdiği...

Belki de beni kaybetmeden önce değışmişti bunların hepsi. Belki her şey bahaneydi ve sırf bu yüzden gitti...

Bazen özlüyor muyum?

Elbette özlüyorum... Hem de onu özlerken içimi tarifsiz bir huzur kaplıyor ama canım da yanıyor. Öyle tuhaf, öyle saçma bir duygu ki bu anlatamam. Aklıma gelişi bile beni mutlu etmeye yeterken onu hayatımın sonuna kadar kaybetmiş olmak mahvetmeye yetiyor.

İnsan bir şeylerin eksikliğine tabii ki alışıyor. Ama hiçbir alışkanlık unutturmaya yetmiyor...

Her şeyin ilacı zaman değil, kabullenmektir...

Kalbi üzgün olanın yüzü mutlu olmaz. Hep bir burukluk vardır tüm gülüşlerinde, hep bir kırıklık vardır beklenmedik anda gelen sevinçlerinde bile... Kalbi üzgün olan insanlara nasılsın diye de sorulmaz. İyiyim dese de koca bir yalandan başka bir şey değildir bu. Çevresindekileri değil kendini kandırmak, kendini kandırarak alışmak istiyordur hepsi bu...

Araya haftalar, aylar sokarak nasılsın diye soruyorsun ya bazen, iyiyim dediğim her zaman aslında bunun yalan olduğunu biliyorsun. Nasıl olduğumu kendine dert ettiğin için değil, kendi vicdanının sesini susturmak için soruyorsun. Çünkü içinde bulunduğum bu durumdan, hayatımdaki anlamsızlıklardan, tüm bu kahrolası mutsuzluğumdan sen sorumlusun!

İşin tuhaf yanıysa her şeyin farkındasın, adın gibi biliyorsun...

Senin mutsuz olmanı istediğim, hatta senin mutsuz-

luktan ölmeni bile dilediğim zamanlar oldu... Üzülmeni en çok geceleri istedim, bunun için en çok geceleri dua ettim. Çünkü gün boyu biriken beklentiler geceleri katlanılmaz bir duruma gelir. Bunu kendin bilmezsin ama bana uygulamalı öğrettin...

Seni düşündüğüm her gece...

Seni özlediğim her gece...

Senin için ağladığım her gece...

Bir gün bana muhtaç kalarak ölmeni diledim!

Oysa “Benim ömrümden al onun ömrüne kat” diye dua ederdim senin için. Bana ne yaptın? Benim duygularıma ne yaptın? Sen benim yüreğime, sevgime ne yaptın böyle?

Her şeyin ilacı zaman değil, kabullenmektir.

Zamanın ilaç olduğu an senin bir şeyleri kabullendiğin andır. Sen kabullenmediğin sürece geçen zaman yalnızca pişmanlıktır...

Güç oldu, uzun sürdü ama kabullendim... Gittiğini, bittiğini, bir daha hiçbir şeyin düzelmeyeceğini kabul ettim... Senden sonra en çok bunu kabullenirken ağladım. İçim acımadı ama sadece özlediğimi hissettim. Bana sarılmanı özledim. Beni özlemeni özledim. Beni sevmeni özledim...

Bunları hissederken ağlamamak mümkün değildi, ben de ağladım. Yıllarca üzerine koyarak sevdiğim birini bir anda yüreğimden uğurlamak zor geldi. Ama buna beni mecbur bıraktın...

Sonradan öğrendim ki görüştüğün biri varmış, hayırlısı olsun...

Yokluğunu kabullenip senden vazgeçmiş olmakla kendime ne kadar büyük bir iyilik yaptığımı fark ettim. Üzülmedim desem yalan olur, içim çizildi. Ama hâlâ benim olmadığını kabullenmemiş olsaydım bu bir sıyrık değil derin bir kesik olurdu.

Çok şükür, Allah korudu...

Belki de hep hayatında olan biriydi ve ona karşı duyguların değiştikçe bana karşı sevgin azaldı. Ya da benden sonra tanıdın ve bıraktığım boşluğa onu aldın. İnan hiçbir önemi kalmadı... Umarım bu umursamaz tavrın kişilik özelliğın değildir ve onun kıymetini bilirsin. Üzüldüğüm doğru... Ama sen beni üzölmeye de alıştırdın ki zaten, yani bu benim için yeni bir şey olmadı.

Seni tarif edebilecek hiçbir duygu bırakmadın içimde. Aşk, sevgi, özlem, nefret, kin... Seni tanımlayacak hiçbir his kalmadı senden. Sanki hiç olmamış gibisin. Vardın ama olmasan da olurmuş gibisin. Yok gibisin, hiç gibisin...

Yine de birkaç kelimeyle anlatabilseydim seni, sanırım bu "değmez" olurdu. Sevdiğime de sevgimden öldüğüme de...

Bu yüzden artık ölmene de dilemiyorum, hatta olması gerekenden çok daha uzun bir ömrün olmalı. Kaybettiğın her şey için kendinden hesap soracak kadar uzun bir hayat yaşamalısın. Neyse işte, sevilmenin değerini bilmeyen biriydin...

Ben Piraye oldum, sen de Nâzım...

Ben senin hayatında

sen Vera'yı tanıyana kadar vardım...

*Öyle güzel bir gülüşü vardı ki,
o an sevmesem onu kendimi asla affetmezdim...
Ben de sevdim...*

Onu tanıdığım da yaraları vardı.

Unutmak istediği ama değiştirmenin mümkün olmadığı geçmişini bir kambur gibi taşıyordu sırtında. Gözleri hep umutsuz bakıyordu. Bazı zamanlar her şeyi unutup öyle güzel gülümserdi ki o hüzünlü yüzüyle, anlatamam bunu...

Benim de unuttuğum anılarım vardı. Ya da unutmuş gibi yaptığım birçok şey...

Zamanla daha sık görüşmeye başladık onunla. Benimleyken bir başka mutlu olduğumu söylerdi. Onunla konuşmak bana da iyi geliyordu ama ben hiç söyleyemezdim bunu, o her fırsatta söylerdi:

“İyi ki varsın...”

Yıllar önce bir kış ayıydı. Üniversite öğrencisiyim, yalnızım, üstelik hastayım da... Telefonda bile iki keli-

me edemeyecek kadar hastaydım hatta. Birkaç gün hiç konuşmadık. Bir sabah saat yedide kapı çaldı. Açtım, karşımdaydı...

O üzgün yüzüyle öyle güzel bakıyordu ki...

Sarıldı sonra... Sımsıkı sarıldı ve “Sana bir şey olmasın...” diye fısıldadı kulağıma. Öyle sıcaktı ki yüreğim ilk o zaman ısındı ona. Burnunu çeke çeke o ağlamaklı sesi nasıl iyi geldi anlatamam, o an kendimi dünyanın en değerli adamı hissettim.

Aktardan bir sürü şey alıp getirmiş yanında. Kaynatılıp içilecek bunlar dedi. Görünüşü berbat, tadı felaket kötü bir şeydi. Ama içtim ben onu...

Elleri Allahım...

Öylesine şefkatliydi ki elleri, zehir olsa içilirdi...

Gel zaman git zaman çok daha başka şeyler hissetmeye başladım onunla ilgili.

Gösterdiği ilgiden mi yoksa samimiyetinden midir bilmiyorum, âşık oldum ben. Kim bilir belki de hayatımda ilk defa kendimi özel ve önemli hissettirdiğindedir. Çok sevdim...

Birine alışmak diye bir şey var. Normalde sana saçma sapan gelecek şeyleri sevdiğin biri yaptığında mutlaka bir anlam yüklüyorsun. Mesela sesinin kötü olmasına rağmen onun söylediği bütün şarkıları sonuna kadar dinliyorsun. Tadı kötü olan bir yemek yapsa tabağında bir lokma bile bırakmıyorsun. Onun yaptığı her şeyi beğeniyorsun. Ben de öyle sevdim işte... Onun yaptığı her şeyin bir dili oldu bende, mutlaka bir anlamı vardı ondan ne gelirse. Hatta gidişinin bile...

Kavgasız gürültüsüz... Ve hatta adamakıllı vedasızca oldu, belki biraz da vefasızca...

Gidişi bile bambaşkaydı işte. Hayatımda ilk defa bu kadar çaresiz kaldım. İlk defa toparlanmaya çalıştıkça daha çok parçalandım...

Bitti nihayetinde, kaybettim onu...

Bana söylediği son cümle “*Seni çok seviyorum ama artık olmuyor...*” oldu. Yalnızca bir cümle insanın nefesini kesmeye yetiyormuş meğer. Hiç beklemediği bir anda, gitmesini hiç istemediği biri “*Bitsin artık!*” deyince...

Üzerine gidebilirdim, gönlünü almaya çalışabilirdim ama bunun bir faydası olmayacağını hissettim biraz düşününce. Çünkü sahiden gitmek istiyordu ve kararlıydı.

Biri seni kafasında tamamen bitirmişse ve buna kendini ikna etmişse, yüreğinde hâlâ devam etsen de bir anlamı olmaz. Zorla tutsan bile yüreğinde de bitersin zamanla. En sonunda kimse onu durduramaz...

Bunu biliyordum ve hiç zorluk çıkarmadım ona. Kırcı tek kelime etmedim. Kendimi aptal gibi hissettiğim bir duyguyla öfkelen dim ama incitmedim onu. Sadece sustum. Şayet bir gün gelmek isterse sonuna kadar açık bir kapı bulacağını biliyordu. Eğer dönmezse, beni kötü anımsayacak bir ayrılık konuşması bırakmamış oldum bu şekilde ona.

Bana verdiği bütün güzel şeylerin hatırına...

Onunla geçen zamana yıllar sığdı...

Yorucu geçen yıllar boyunca asla onunla mutlu bir sonum olmayacağını biliyordum. Yine de bir kere bile

ondan kopmayı düşünmedim. Ne zaman o yanımdayken aklımdan ayrılık geçse sımsıkı sarıldım ona. Her seferinde ona son sarılışım gibi, bir daha onun hüznü yüzünü göremeyeceğim gibi, dokunamayacağım gibi saçlarına, izlemeyeceğim gibi uykusunda...

Onda sevdiğim, alıştığım her şeyden sonsuza dek mahrum kalacağım gibi sımsıkı sarılıp koklayarak öptüm onu her defasında. O benim gözümün önünde oturup gözlerimin içine bakarken bile özlediğimdi.

Tarifsiz güzel bir şeydi onu sevmek ama her güzel şey gibi bitti...

Ayrılığın üzerinden hayli zaman geçti. Ama tam anlamıyla atlatmış değilim. Yürekten sevince zaman alıyor onsuzluğa tam anlamıyla alışmak. Belki de tam anlamıyla alışmak diye bir şey hiç yoktur. Belki de çok derinden sevenler kaybettiklerini bir ömür anımsamaya mahkûmdur. Ben de sık sık anımsıyorum. Aslında ben onu unutmak istemediğimden hatırlıyorum. Bir atkı örmüştü mesela bana, “*Sen üşüme, sana kırılmaz*” diyerek sarmıştı onu ilk kez boynuma. O atkı yaz kış hep dolabımda, her açtığımda karşımda duruyor, bir ara yastığının altına bıraktığı eşyaları ve yanına iliştirdiği not da...

Notta aynen şöyle yazıyordu:

“Seni sevdiğim bu geceyi asla unutma...”

Hep yaşa...

Seni çok seviyorum...”

O not çalışma masamda, eşyalar da bıraktığı gibi hep yastığımin altında. Ve daha bunun gibi birçok şey...

Unutmak mı? Daha neler!...

Hiçbir ilişkide kaybeden taraf tek kişi değildir, ikisi birden kaybeder...

Bir taraf çok sevdiği birini kaybetmiştir, diğer tarafsa bir zamanlar ona karşı duyduğu hislerini... Ama mutlaka kaybeder herkes. Alıştığı teni, birlikte geçirdiği zamanı, birlikte kurulan hayalleri... Birlikte yapılmış hiçbir şeyi tek kişi kaybetmez. Yine de bir taraf daha çok şey kaybeder. Giden kaybetmiştir derler ya hep, aslında öyle değil... En çok kalan kaybeder. Çünkü geride kalanın kaybedişinin bir sonu yoktur. Önce sevdiğini, sonra uykusunu, gözyaşlarını kaybeder... En sonunda sevdiğine duyduğu o muhteşem hissi kaybeder kalan. En zoru da bu aslında... Çünkü ne zaman alıcağını, unutabileceğini bir tek Allah bilir...

Şimdi mutlu musun diye sorsalar, “Acıyı *fondip yapıyorum*” derdim.

O derece mutsuzum aslında. Giderken içimden bir şeyleri koparıp aldı sanki, bir daha kimseyi sevemeyecekmişim gibi geliyor bana. Hislerimi kaybetmiş gibiyim. Yine de gitti diye nefret büyütmedim içimde ona karşı. Başlarda öfkeliydim kabul ediyorum ama zamanla yatışıyor insanın sevdiği birine olan hırçınlığı. Kadere de sitemim yok, iyi ki çıkmış karşıma. Hatta hayata teşekkür ederim böyle birini yaşattığı için bana.

Ne onu tanıdığım için, ne de onu sevdiğim için pişmanım.

Öyle güzel gülüşü, öyle candan “canım” deyiş i vardı ki, sevmesem piş man olabilirdim.

Ne yapalım kısmet değı lmiş, beraber yaşamak da yan yana ölmek de...

İçimizden geldiğ i kadar sevdik biz, demek ki yetmemiş.

Bahtı açık, canı sağ olsun...